# 6
# கௌரவ நாசம்

**-சிட்டி**

லக்ஷ்மியின் கண்களில் நீர் ததும்பியதும், இமைகளின் ஓரத்தில் முத்துப்போல் விளங்கிய நீர்த்துளிகள், ஊஞ்சற்பலகை அசையவும், அவளது கன்னங்களில் விழுந்து சுடுநீர்ச் சிற்றருவியைப் போல் கீழே பாய்ந்தன.

அச்சமயம் இரண்டு சிறுமிகள் ஓடி வந்து அப்பெண்ணை நோக்கி, ''என்னடி லக்ஷ்மீ! ஏண்டி அழறே? வண்டி வந்தூட்டதே! எல்லாரும் அப்பவே ஆத்தங்கரைக்குப் போய்விட்டார்களே! அழுதழுது புதுப் புடவையைக் கெடுத்துக் கொள்றயே'' என்றனர்.

லக்ஷ்மியோ இதற்குப் பதிலளிக்காது தன் வருத்தத்தைக் காட்டாது சிரிக்க முயன்றவாறு ஊஞ்சலை விட்டிறங்கினாள். பலகையும் சங்கிலியும் அவ்வழகிய பெண் தம்மை விட்டு நீங்கியதைச் சகிக்காதவை போல் 'கீச்' சென ஒலித்தன.

தெருவில் பல வண்டிகள் நகர்ந்து கொண்டிருந்தன. மாதரும் கட்டுச்சாத மூட்டையுடன் ஊருக்கு ஒருமைல் தூரத்திலுள்ள நதியை நோக்கிப் போய்க் கொண்டிருந்தனர். அன்றே ஆடித் திங்களின் பதினெட்டாவது புனித நாள்.

லக்ஷ்மி ஆற்றை அடைந்தபோது அங்கே புது ஆடைகள் அணிந்த சிறுமிகள் களிப்புடன் ஒருவரோடொருவர் விளையாடி மகிழ்ந்து கொண்டிருந்தனர். சிலர் ஆற்று மணலில் ஓடியாடினர். மற்றுஞ் சிலர் ஸ்படிகம் போன்ற அந்நதி நீரை வாரித் தெளித்து விளையாடினர். வயது முதிர்ந்த மாதர் படிகளில் இலைகளை விரித்துச் சிற்றுண்டி பரிமாறினர். லக்ஷ்மி வண்டியை விட்டிறங்கினதும் அவளுடைய தோழிகள் ஆனந்தத்துடன் அவளை அணுகி, ''நல்லவேளை வந்துவிட்டாள்! ஏன், நீ வரமாட்டாயென்று உங்கள் அம்மா சொன்னாளே?'' என்று ஏக காலத்தில் கூவினர்.

லக்ஷ்மி பெருமூச்செறிந்து சிறுமுறுவல் பூத்தாள். அப்பெண்கள் தன்னைச் சூழ அவள் ஒரு பெருங்கல்லின் மேல் அமர்ந்து ஆற்றில் உணவருந்துவோரைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். தன்னுடைய சிநேகிதிகள் கேட்கும் பிடிவாதமான கேள்விகளுக்கு அவள் சரியான பதில்

கூறவில்லை. அவளுடைய முகம் மலர்ச்சியற்றுக் கவலையுற்றிருந்தது. அந்தி வெளிச்சம் இருட்டிற்கிடங்கொடுக்க ஆரம்பித்தது.

தாமரை இலை நீர்த்துளியைப் போன்றது பெண்மை. லக்ஷ்மியின் தோழிகள் அவளிடம் அதிக அன்பு கொண்டவர்களான போதிலும் அவளது களிப்பின்மையை விரும்பாது ஒவ்வொருவராய் அவளை விட்டு நீங்கினர். ஓடும் நீரில் நின்று உணவருந்தும் மாதர்களில் சிலர் லக்ஷ்மியைப் பற்றிப் பேசிக் கொண்டிருந்தனர். ஒரு பருத்த ஸ்திரீ தன் வாய்நிறையத் தயிர்ஞ்சாதத்தை அடக்கிக் கொண்டே, ''பாவம்! லக்ஷ்மி! ஆனால் அவள் ஏன் எப்பொழுதும் இப்படிக் கவலையோடே யிருக்க வேணும். அவர்கள் தன்னாலே நாளைக்கே வந்து மன்னிப்புக் கேட்டுக் கொள்ளப் போகிறார்கள்'' என்றாள்.

மற்றொரு மாது, ''அது ஒருநாளும் நடக்காதடியம்மா! மாப்பிள்ளை வீட்டுக்காரர் வெகு கர்வம் பிடித்தவர்களாச்சே! அவர்கள் கொஞ்சத்திலே ராஜியாகமாட்டார்களே! என்னதான் இருக்கட்டும், லக்ஷ்மியின் தாய் தகப்பனார்....'' என்று ஏதோ சொல்ல வாயெடுத்தவள், ஒரு வயது முதிர்ந்த ஸ்திரீ கையில் கிண்ணத்துடன் அவ்விடத்தை அடைந்ததைப் பார்த்ததும் தன் பேச்சை நிறுத்திவிட்டாள்.

அவர்களுக்கு ஊறுகாய் வேண்டுமா என்று கேட்க வந்த அந்த ஸ்திரீ அவர்களுடைய முகக் குறிகளிலிருந்தே அவர்கள் யாரைப் பற்றிப் பேசிக் கொண்டிருந்தார்களென்பதை உணர்ந்தாள். உடனே அவள் கரைப் பக்கம் நோக்கி, ''லக்ஷ்மி! அங்கே தனியாய் என்ன செய்கிறாய்? ஏதாவது சாப்பிடுகிறதுதானே!'' என்று கூப்பிட்டாள்.

''இல்லை அம்மா! ஒன்றும் வேண்டாம்; எனக்குப் பசிக்கவில்லை'' என்று லக்ஷ்மி மெல்லிய குரலில் பதிலளித்தாள். லக்ஷ்மியின் தாயார் தன் உதட்டைக் கடித்த வண்ணம் தனது மற்றக் குழந்தைகள் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்த இடத்தை அடைந்தாள்.

உடனே முன்பேசிக் கொண்டிருந்த ஸ்திரீகள் தமது வம்பை மீண்டும் தொடங்கினர். ஆனால் லக்ஷ்மியோ மற்றவர்கள் மகிழ்ச்சியுடன் காலங்கழித்துக் கொண்டிருந்ததைச் சிறிதும் கருதவில்லை. முன்னொருநாள் தன் கணவன் தன் கழுத்தில் மங்கல சூத்திரம் அணிவித்ததைப் பற்றியே அவள் நினைத்துக் கொண்டிருந்தாள். தன் வீட்டில் ஊஞ்சலில் அமர்ந்திருந்தபோதும் அவள் தனது விவாக வைபவத்தைப் பற்றித்தான் கனவுகண்டு கொண்டிருந்தாள். மணப்பந்தலில் கணவனுடன் ஊஞ்சலாடிய காட்சியை நினைத்துக் கொண்டிருந்தபோதுதான் அவளுடைய சிறுசகோதரிகள் தோன்றி அவளுடைய கனவைக் கலைத்தனர். இப்பொழுதோ நதி நடுவே நகைத்து நட்பாடும் பெண்களின் பேச்சுக்கள் அவளது கலியாணத்தை அவளுக்கு மீண்டும் நினைப்பூட்டின. சிறு பெண்கள் தன்னைச் சூழ்ந்து பாடிப் பரிகசித்ததெல்லாம் அவள் முன்

தோன்றின. கலியாணம் நடந்து நான்கு வருஷங்கள் கழிந்துவிட்டன. ஆனால் லக்ஷ்மி அதன்பிறகு தன் கணவனைப் பார்க்கவேயில்லை.

விவாகங்களில் தவறாது தோன்றும் சிறு மனஸ்தாபங்களிலொன்று லக்ஷ்மியின் விசயத்தில் விபரீதமாக முடிந்தது. மணம் நடந்த ஆறாவது மாதம் லக்ஷ்மியின் மாமனார் அகத்திலிருந்து ஓர் அழைப்புக் கடிதம் வந்தது. அவளுடைய நாத்தனாரின் வளைகாப்பு முகூர்த்தத்திற்கு வீட்டு நாட்டுப் பெண் வரவேண்டுமென்று அவர்கள் விரும்பினர். ஆனால் லக்ஷ்மியின் தாயார் அச்சமயத்தில் அதிக தேக அசௌக்யமாயிருந்ததால் லக்ஷ்மி போக முடியவில்லை. லக்ஷ்மி வராமலிருந்தது பெரிய அவமரியாதை என்று அவளது மாமியார் கருதினாள். பழிக்குப் பழி வாங்க அவர்களுக்குச் சமயமும் வாய்த்தது. ஆனால் அவர்கள் வரம்பு கடந்தனர்.

பதினெட்டு மாதங்களுக்கு முன் லக்ஷ்மி பருவமடைந்தாள். இச்சுப செய்தியை லக்ஷ்மியின் பெற்றோர் தம் சம்பந்திகளுக்கு விரைவில் அறிவித்தனர். இரண்டு நாட்கள் களிப்புடன் அவர்களை எதிர்பார்த்தனர். மூன்று, நான்கு நாட்கள்... ஒருவாரமாயிற்று. வரவில்லை; கடிதமும் வரவில்லை. அவர்களது கோபத்தைத் தணிக்க லக்ஷ்மியின் பெற்றோர்கள் பல கடிதங்கள் எழுதியும் பதில் இல்லை. தம்மாலான மட்டும் முயன்றும் பயனில்லாது போகவே லக்ஷ்மி வீட்டில் பகவான்மீது பாரத்தைப் போட்டு வருத்தத்துடன் வாளாவிருந்தனர். ஆனால் வதந்தி மாத்திரம் வளர்ந்தது. வம்பர்கள் லக்ஷ்மியின் பெற்றோர்கள் அகம்பாவம் பிடித்தவர்களென்று பலவாறு பேசிய வார்த்தைகள் அப்பெண்ணின் புக்கத்தார் காதில் விழ, அவர்கள் பெண் வீட்டாரை விடத் தங்களுக்கு அதிக கௌரவமுண்டென்று தம்மைத் தாமே பாராட்டிக் கொண்டனர். ஆகவே இருதிறத்தாரும் தத்தம் கௌரவத்தை இழக்க மனமில்லாமல் மௌனம் சாதித்து மோசம் போயினர்.

ஆறு மாதங்களுக்குமுன் உலாவிய ஒரு வதந்தியைக் கேட்டு லக்ஷ்மியின் பெற்றோர் திடுக்கிட்டனர். லக்ஷ்மியின் கணவன் வேறு விவாகம் செய்து கொள்ளப் போவதாக ஆதாரமற்ற செய்தியொன்று கிடைத்தது. அதில் உண்மையிருக்காதென்று தெரிந்தும் லக்ஷ்மியின் பெற்றோர் பெருங்கவலைக்காளாயினர். கடிதங்களுக்குப் பதில் கிடைக்காததனால் மீண்டும் வீணாக எழுதத் தயங்கினர். முன்பே லக்ஷ்மியின் சாந்தி முகூர்த்தத்திற்கு ஏற்பாடு செய்வதைப் பற்றி அவர்கள் எழுதியதை மாப்பிள்ளை வீட்டார் காதில் போட்டுக் கொள்ளவில்லை. கடைசியில் அன்றைக்கு முந்திய நாள்தான் அவர்கள் இருதிறத்தாருக்கும் பந்துவான ஒரு பெரியவரை அனுப்பி இருந்தனர்.

இருள் அதிகரித்தது. விதிசெல்லும் வழியைச் சிந்திக்க லக்ஷ்மிக்குச் சகிக்கவில்லை. மணம் முடிந்தும் மகிழ்ச்சியில்லாது அவள் இவ்வாறு வருந்த நேர்ந்தது. இரண்டு நாட்களுக்கு முன், தான் தன் கணவனுக்கெழுதிய கடிதத்தைப்பற்றி நினைத்துக் கொண்டிருந்தாள்.

அந்நினைவுடன் அவளது கண்களில் அவளது மனோதிடத்தைக் குறிப்பிடும் ஒளி தோன்றியது. தனது கண்ணீரைத் துடைத்துக் கொண்டு மெதுவாக எழுந்து ஆற்றோரத்திலிருந்த ஒரு தோப்பினுட் சென்றாள்.

*

அன்று காலை லக்ஷ்மியின் கணவன் ராஜகோபாலன் வீட்டில் அவனது தந்தை மத்தியஸ்தத்திற்காக வந்தவரை நோக்கிப் பின்வருமாறு கர்ஜித்தார்.

''என்ன ஐயா! எங்களுடைய மரியாதையையும் மதிப்பையும் விட்டுவிட்டு நாங்கள் இவர்களோடு பேச வேண்டுமென்றா சொல்கிறீர்? நாங்கள் அழைத்தபோது பெண்ணை அனுப்பாமல் அவமதித்ததற்கு மன்னிப்புக் கேட்க வேண்டுமென்ற எண்ணம் அவர்களுக்குக் கொஞ்சமுமில்லை. எங்களை உதாசீனப்படுத்தலாமென்று அவர்கள் நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்!''

''ஆனால் இந்த மாதிரி இப்பொழுது ஒருவருக்கொருவர் பேச்சில்லாமலிருப்பதற்கு அவர்கள் ஐவாப்தாரிகளல்லவே? அவர்களுக்காகப் பரிந்து பேசுகிறேனென்று நினைக்க வேண்டாம். இந்த மனஸ்தாபம் தீரவேண்டுமென்பதுதான் எனது விருப்பம். இரண்டு வீட்டாரும் எனக்கு வேண்டியவர்களே. உங்களுடைய பையனுக்கு இரண்டாவது விவாகம் செய்யப் போவதாகச் சொல்லிக் கொள்கிறார்கள். இது நியாயமா? உங்களுடைய பெயரையாவது காப்பாற்றிக் கொள்ள வேண்டாமா?'' என்று அப்பெரியவர் சாந்தமாகவே மறுமொழி கூறினார்.

உடனே அங்கிருந்த ராஜகோபாலன் கடுஞ்சினத்தால் முகம் சிவக்க, ''அது முழுப்பொய்! நான் இரண்டாவது கலியாணம் செய்து கொள்ளப் போகிறேனென்று உமக்கு யார் சொன்னது? இதோ பாருங்கள்! இதுவரை நான் என் பெற்றோர்மேல் கோபமாயிருந்தேன். இப்பொழுதுதான் உண்மை தெரிகிறது. இந்த வதந்தியை என் மாமனாரே வேண்டுமென்று பரப்பியிருக்கிறார். அவர் இன்னும் என்ன வேண்டுமானாலும் செய்வார் போலிருக்கிறது'' என்று உரக்கக் கூறினான்.

''என்ன ராஜு! நீ கூட இப்படிப் பேசுகிறாய்! வாஸ்தவத்தில்... '' அப்பெரியவர் மேலும் கூறுமுன் தபால்காரன் ஒரு கடிதம் கொண்டு வந்து கொடுக்க, ராஜு அதைத்திறந்து பார்த்தான். அவன் அதைப் படிக்கும்போது அவன் முகத்தில் அடங்காக் கோபமும் ஏமாற்றமும் கலவரமும் மாறி மாறித் தோன்றின. கடிதம் லக்ஷ்மியிடத்திலிருந்து வந்ததென்று மாத்திரம் சொல்லிவிட்டு, அவன் மேலும் படித்துக் கொண்டிருக்கும்போது

''என்ன தைரியமடி அந்தப் பெண்ணுக்கு!'' என்றாள் ஒரு பாட்டி.

''ஐயோ கடவுளே!'' என்று அலறிக் கொண்டே ராஜகோபாலன் கடிதத்தைக் கீழே எறிந்து விட்டு வெளியே விரைந்தோடினான். பெரியவர்

கடிதத்தை எடுத்துப்பார்த்தார். உடனே ''ஈச்வரா இதென்ன விபரீதமாயிருக்கிறது!'' என்று சொல்லிக் கொண்டே கடிதத்தைப் பின்வருமாறு படித்தார்;

''...நான் இவ்வளவு சொல்லியும் எங்களுடைய நிரபராதத் தன்மையில் உங்களுக்கு நம்பிக்கை ஏற்படாவிட்டால் எனக்கு ஒரே வழிதான் தோன்றுகிறது. உங்களுடைய மனக் கவலைக்குக் காரணமாக இருக்க எனக்குச் சகிக்கவில்லை. நான் உங்களுக்குச் சந்தோஷமளிப்பதற்குப் பதிலாகத் துக்கமும் மனஸ்தாபமுமே கொண்டு வந்தது இப்பொழுதுதான் தெரிகிறது. நான் எனக்காக வருத்தப்படவில்லை. என் தலைவிதி என்னை விடாது. என்னுடைய பெற்றோர்களின் துயரத்தையும் உங்களுடைய பெற்றோர்களின் அதிருப்தியையும் பற்றி நினைக்க என்னால் பொறுக்க முடியவில்லை. நீங்கள் இந்தக் கடிதத்தைப் பார்க்கும் சமயத்தில் நான் துயரம் மிகுந்த இவ்வாழ்க்கையை விட்டு நீங்கிவிட்டால் உங்களுக்கு நம்பிக்கை ஏற்பட வேண்டுமென்ற எண்ணத்தினாலும், உங்களுக்கு இனிமேலாவது சுகம் கிடைக்கட்டு மென்ற நினைவினாலும் அப்படிச் செய்திருப்பேனேயன்றி என்னுடைய விவாகத்தினால் எனக்குச் சந்தோஷம் கிடைக்காமல் போனதற்காகவல்ல.

இருந்தாலும் இறந்தாலும் உங்களன்புள்ள,
லக்ஷ்மி''.

இதைக் கேட்டதும் அங்கிருந்தவர்களெல்லோரும் உயிரற்றவர்கள் போலாயினர். சிறிது நேரம் ஒரே நிசப்தமாகயிருந்தது. அப்பெரியவர் கையிலிருந்த கடிதம் நழுவிக் கீழே விழுந்தது.

*

ராஜகோபாலன் சிரமத்துடன் தன்னை மீறிக் கொண்டு வந்த அழுகையை அடக்க முயன்றான். தன் மனைவியின் ஊரை நோக்கி ரயில் வண்டி பறந்தோட அவன் இருதயம் 'படபட'வென்று அடித்துக் கொண்டது. எதிர் முகம் நோக்கி விரைந்து மறையும் சுற்றுப்புறக் காட்சிகளை அவன் சிறிதும் கருதவில்லை. தான் ஊர்போய்ச் சேருமுன் என்ன விபரீதம் நேர்ந்திருக்குமோ என்ற எண்ணத்தை அவனால் மறக்க முடியவில்லை. ஒரு தனி மனிதனின் துயரத்தைச் சிறிதும் உணராத வண்டித்தொடர் வழக்கம்போல் சென்றது.

பாத்திரங்கள் கழுவப்படும் ஓசையின் நடுவே பதினெட்டாம் பெருக்குக் கொண்டாடிய பெண்கள் ஒவ்வொருவராய் ஆற்றை விட்டுக் கரையேறினர். விரைவுடன் இருள்கவிந்தது. வான வெளியில் விண்மீன்கள் மின்னின. ஒருவரையொருவர் கூப்பிடும் குரல்களுக்கிடையில் ஒரு குரல் மாத்திரம் கவலையுற்ற தொனியுடன் மீண்டும் மீண்டும் ஒலித்தது.

''லக்ஷ்மி! லக்ஷ்மி! எங்கேயம்மா இருக்கே?'' என்று அவளுடைய தாயார் கூவினாள்.

''அவள் வண்டியிலேறிவிட்டாள் போலிருக்கே'' என்றாள் ஒருத்தி.

''அவளை வண்டியில் காணோமே!... என்று திடீரென மற்றொருத்தி கூறினாள்.

''ஆனால் எங்கேதான் போயிருப்பாள்? அதுக்குள்ளே ஆத்துக்குப் போயிருப்பாளா என்ன?'' என்றாள் வேறொருத்தி.

பயத்துடன் எல்லோரும் சுற்றுமுற்றும் தேடினர். நதிக்கரைத் தோப்பிற்குள் ஒரு ஒற்றையடிப்பாதை சென்றது. லக்ஷ்மியின் தாயாரும் மற்றும் சிலரும் லக்ஷ்மியைக் கூப்பிட்டுக் கொண்டே அவ்வழி சென்றனர். சிறிது தூரத்தில் ஒரு மூங்கில் மரத்தின் வேர்களில் ஏதோ சிக்கிக் கொண்டிருப்பதை அவர்கள் பார்த்தனர். அது லக்ஷ்மியின் புடவைத் தலைப்பென்று தெரிந்ததும் அந்த ஸ்திரீகள் ஓடிச் சென்று நோக்கினர். அந்தோ! லக்ஷ்மி தண்ணீரில் மூழ்கிய வண்ணமிருந்ததைக் கண்டனர். அவளது முகத்தில் புன்முறுவல் புலப்பட்டது. லக்ஷ்மியின் தாயார் ''ஐயோ!'' என்று அலறத் தொடங்கினாள்.

இதற்குள் லக்ஷ்மி மறைந்த செய்தி பரவ அருகே கோயிலிலிருந்த சில புருஷர்கள் வந்து சேர்ந்தனர். அவர்களுடைய உதவியால் லக்ஷ்மி கோயிலுக்குள் எடுத்துச் செல்லப்பட்டாள். அவள் மூர்ச்சை யடைந்தாள் என்னும் செய்தியைக் கேட்டு அவளுடைய தாயாருக்குத் தேறுதலுண்டாகவில்லை. அவளுடைய பிரலாபத்துடன் மற்றும் சிலரும் சேர்ந்து கொண்டனர். சிறிது நேரத்திற்குமுன் சந்தோஷம் நிறைந்து விளங்கிய அவ்விடத்தில் அப்பொழுது அழுகைக்குரலே கேட்டது. இரண்டொரு மாதர்கள் லக்ஷ்மியின் மூர்ச்சையை மீட்க முயன்றனர். அவளுடைய அழகிய தோளில் மூங்கில் முள்ளினால் ஏற்பட்ட சிறிய காயம் தோன்றியது. புடவையும் சிறிது கிழிந்து அவளுடைய வனப்புமிக்க தேகத்தைத் தோற்றுவித்தது. எல்லோரும் அதிக பயத்துடனும் ஏக்கத்துடனும் அவளையே உற்று நோக்கிக் கொண்டிருந்தனர்.

லக்ஷ்மி மெதுவாகத் தன் கண்களைத் திறந்தாள். உடனே ''லக்ஷ்மி! லக்ஷ்மி! இங்கே பாரம்மா! நான்தான் அம்மா! என் கண்ணே! ஏனப்படிச் செய்தாய்? லக்ஷ்மி! பேச மாட்டாயா?'' என்று அவள் தாயார் அன்பும் துக்கமும் மேலிடக் கூறினாள்.

திடீரென அவ்விடத்தில் அதிர்ச்சி மிகுந்த ஒரு குரல் கிளம்பியது. மறுநிமிஷம், ''எங்கே லக்ஷ்மி? உயிருடனிருக்கிறாளா? ஆ! தெய்வமே! நல்லவேளை!'' என்று கூவிக்கொண்டே ராஜகோபாலன் வெளுத்து, வியர்வை நிரம்பிய முகத்துடன் அக்கூட்டத்திடை தோன்றினான். சுற்றிலும்

கூடியிருந்த ஸ்திரீகளைச் சற்றுங் கவனியாது அவன் விரைந்து லக்ஷ்மியின் அருகடைந்து, அவளது கைகளைப் பற்றினான். லக்ஷ்மி மெதுவாய்த் திரும்பி அவனை நோக்கினாள். உடனே நாணத்தால் அவள் முகம் சிவந்தது. எழ முயன்றாள். முடியவில்லை. ராஜகோபாலன் அவளைத் தன்மீது சார்த்தி அணைத்த வண்ணம் வண்டியை நோக்கி மெல்ல நடத்திச் சென்றான்.

''இதென்ன அதிசயமடி?'' என்றாள் ஒரு கிழவி. இரண்டு நாட்களுக்குப் பிறகு லக்ஷ்மி ஊஞ்சலில் படுத்துக் கொண்டிருந்தாள். ராஜகோபாலன் அவ்விடம் வரவும் விரைந்து எழுந்தாள்.

''லக்ஷ்மி! வேண்டாம். உன்னால் முடியாது. பேசாமல் படுத்துக்கோ'' என்று அவன் கூறியும் லக்ஷ்மி எழுந்து உட்கார்ந்தாள். ராஜகோபாலன் அவளருகில் அமர்ந்து அவளது கைகளைப் பிடித்துக் கொண்டு ஒரு கடிதத்தை அவளுக்குக் காண்பித்து, ''இது என்ன தெரியுமா? அப்பாவிடமிருந்து வந்திருக்கிறது. இன்றைக்குச் சாயங்காலம் எல்லாரும் இங்கே வருகிறார்களாம்'' என்று களிப்புடன் தெரிவித்தான்.

தன்னுடைய சந்தோஷத்தை அறிவிப்பதுபோன்று ஊஞ்சலும், 'கீச்', சென ஒலித்தது. பலகை அசையவும் லக்ஷ்மியின் கண்களிலிருந்து ஆனந்தக் கண்ணீர் ததும்பிப் பாய்ந்தது.

---